

1887—1912

Béldát adtam nektek, hogy amint én cselekedtem veletek, ti is úgy cselekedjetek“, mondá az Úr apostolainak.

Ez az Úr, vére szerint királyi sarj és lelke, egész személye szerint a Királyok Királyának, Istennek fia, hogy Atyját megengesztelje az emberek iránt, eljött a földre, hogy föláldozza magát, s addig is szóval, példával tanítson, nevelje az embereket örök üdvösségükre.

Mindenkinek mindene lett, hogy mindenkit üdvözítsen, boldogítson.

Sok járása-kelése közben, tanítástól is elfáradva megpihent az Úr Jézus egy alkalommal. Anyák közeledtek hozzá kis gyermekeiket hozva, vezetve, hogy áldását kérjék. Az apostolok óvni akarták a Mestert a további fáradságtól, s kimerüléstől, kímélni szerették volna pihenésében. De megszólalt az Úr: „Hagyjátok a kisdedeket hozzám jönni, mert övék a mennyek országa!“ És megáldotta a gyermekeket anyáikkal együtt.

Más alkalommal, mikor Naim városához ért, temetőmenettel találkozott. Egy ifjú volt a halott, kit anyja keserves zokogással kísért. Az Úr megszánta az anyát, csodatevő hatalmával föltámasztotta az ifjút,

új életre keltette és visszaadta anyjának, hogy megvigasztalódjon rokonaival együtt és boldogok legyenek.

Épen ezer esztendő mulva megint egy nagy királyfiát látjuk megjelenni a földön. Henriknek hívták, mint nagybátyját és ehhez hasonlóan ő is szentté lett. Századok multával a magyar nemzet Szent Imrének nevezte el. Mig élt, módjában lett volna a fényt, pompát, kényelmet, világi dicsőséget keresni. De Isten kegyelme a tiszta erények hősvé tette őt. Lemondott az ifjú királyfi a vér szerinti ivadékok, utódok öröméről, s méltóvá lett arra az öröme és dicsőségre, hogy a magyar nemzet legderekabb ifjai tanuljanak tőle századokon át hősi erényeket, erkölcsi erőt, erős jellemet, mikre az egész nemzetnek nagy szüksége van. Lemondott egy-két vérszerinti utódról, hogy erkölcsi utódai századokon át megezerszereződjenek.

Azóta ismét közel ezer év telt el. Az Úr Isten újra megajándékozta a magyar nemzetet egy gazdag, előkelő ifjúval, kiben megtestesülni látjuk Krisztus követését és Szent Imre példáját.

Külföldi tanulmányai közepette érte nagyemlékü atyját a nagy katasztrófa. A távollevő ifjú megrendült, s Isten látogatása hősi elhatározásra ragadta. Engesztelő áldozat akart lenni atyjáért az emberek, honfitársai üdvösségére. Mindenkinek, mindene akart lenni, hogy mindenkit boldogítson, üdvösségre vezessen. Krisztus papja lett, s egész sereg lelkes, ihletett s hőslékü, minden jóra kész ifjú papi nemzedékbe oltotta bele páratlan szeretetével és buzgalmával a maga lelkét. Aztán püspökké lett. És járja szinte szüntelen, fáradhatlanul egyházmegyéjét, sőt az egész országot. Különös kedvencei mindenütt a kisderek,

a kis deákok. Keresi, halássza őket még az ország túlsó végeiben is. Tanítványai kímélni szeretnék, pihenést ajánlanak neki kimerítő utazásai, fáradozásai után. De a mester nem ismer pihenést és fáradságot, mikor a lelkek megmentéséről, biztosításáról van szó. Hangosan nem mondja ki az isteni Mester szavait, de tetteivel sokszorosan hangoztatja: „Hagyjátok hozzám jönni a kisdedeket, mert övük a mennyek országa!“ Bennök és velök akarja megteremteni a Regnum Marianumot, Mária országát és szegénnyé teszi magát, hogy ezt megteremtse.

Ki a kisdedeket úgy szereti, az nem hagyhatja el őket akkor sem, amikor ifjakká lettek, s a mikor legjobban rászorulnak a sok kisértő veszedelemmel szemben a támogatásra, erősítésre. Püspök-atyánk korán iparkodik elejét venni a naimi ifjak halálának. Ha mégis megtörténnék, az Isteni Mester követője megjelenik és föltámasztja új lelki életre az ifjút és visszaadja őt édesanyjának, nemzetének, s a keresztény társadalomnak.

Ő is előkelő ifjú volt, mint Szent Imre. Címre, rangra, hatalomra ugyan nem királyfi, de műveltségre, a magyar politikai életben közel oly vezető szerepre lehetett volna hivatva, mint sok királyfi. Ő azonban inkább a lelki, erkölcsi, kegyelmi erők adminisztrálását vállalta magára, uralmát a lelki élet terén rendezte be. Lemondott a vérszerinti utódokról, hogy a lelki élet terén megszerezhesse fiainak, gyermekeinek számát. Miként maga is követte az első magyar szent királyfi példáját, úgy példaképül tűzte ki Szent Imrét fiainak is a Regnum Marianumban.

Majláth püspökkel új korszak kezdődött a magyar ifjúság és nemzet hitéletében.

Az Ószövetségben elrendelte az Úr, hogy választott népe minden ötvenedik esztendő jubileumként ünnepeljen meg, hálaadásul az Istentől vett jókért.

Ötven esztendő nagy idő, de egy nemzet életében még sem oly nagy, mint huszonöt év egy ember életében.

Mikor a mi Atyánk, Püspökünk, mintaképünk, támaszunk és mesterünk leborúl Isten előtt, hogy hálát adjon neki huszonöt gazdag esztendő sok-sok munkájáért és bőséges terméséért: örüljünk mi is vele együtt és adjunk hálát Istennek azon hő fohász-szal és köszöntéssel, amellyel püspökké szentelésekor üdvözölték őt: „Ad multos annos! Deo gratias!“
„Áldást reád sok-sok évre! Hála Istennek!“

Dr. Erdélyi László.
